

| VRBÁTKY | DUBANY | ŠTĚTOVICE |

Triangl

www.vrbatky.cz

21
2019

Slovo úvodem

Vážení čtenáři,
výtiskem Trianglu, který právě držíte v rukou, začínáme v pořadí druhou dvacítku obecního časopisu. Je to tak, již 21 let vás koncem roku seznamujeme s celoročním děním v obci, s novinkami a zajímavostmi našeho společenského života. Při každém novém čísle časopisu jsme pak zvědaví na vaše ohlasy na něj. Vaše postřehy a připomínky nám pomáhají v práci na dalších číslech. Moc vám za vaši

přízeň děkujeme. Letošní číslo pokračuje v trendu čísel předchozích. Najdete zde nejen své oblíbené rubriky, ale snad i něco nového. Snažili jsme se zpříjemnit vám nastávající sváteční čas a přinést trošku klidu do vánočního shonu. Věříme, že se to alespoň trochu povedlo. Celá redakce vám přeje pěkné a klidné prožití svátků vánočních a hlavně hodně pevného zdraví v novém roce.

- redakce -

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,
jsem rád, že vás mohu touto cestou opět pozdravit a strávit s vámi pár chvil, které jste si vyhradili v předvánočním shonu na čtení našeho časopisu TRIANGL.

Tentokrát jsem si řekl, že vás zkusím oslovit malinko jiným způsobem, než bylo doposud zvykem.

Na jednom ze školení jsem se dozvěděl zajímavou věc o vlivu starosty na vývoj morálky a nálady v jemu svěřené obci.

Smutný a mrzutý starosta, těkající našťvaným pohledem po svém okolí, je nositelem a šířitelem špatné nálady, která je velice nakažlivá a má destruktivní vliv na chování ostatních občanů.

Kdo by také při pohledu na kaboníci se tvář představitele obce myslel pozitivně a napadalo ho něco jiného než to, že „...*Situace je asi opravdu vážná a není vůbec uspokojivá, když i starosta ztratil úsměv. Pro pána krále, co budeme dělat, co s námi bude ?!?!...*“

V tak mrzuté atmosféře plné zoufalství se pak jen těžko hledá chuť a elán k dalšímu rozvoji obce. Proto by starosta měl na setkání rozdávat úsměvy a dobrou náladu. Tím si pak zajistí usměvavé občany ochotné pomáhat, spolupracovat, podílet se na zlepšení a taková obec jen pokvete. To ovšem znamená, že každý, kdo by se pak jen pokusil starostu kritizovat nebo mu nějakým

jiným způsobem dobrou náladu pokazit nebo dokonce úplně vzít, by měl být trestně stíhán podobně jako pro velezradu.

Proto jsem se rozhodnul, že svůj letošní příspěvek pojmu možná trochu netradičně, s určitou mírou nadsázky a pokusem o humor. A když se mi tak podaří vykouzlit na vaši tvář jen malé zacukání koutků naznačující pokus o úsměv, budu tak spokojený a se mnou určitě i vy.

Byl bych nerad, abyste si mysleli, že práce pro obec je nudnou a nezáživnou činností. Právě naopak. Často se setkávám s rozličnými lidmi, kterým sice moc nerozumím a nad jejichž názory musím dlouho přemýšlet, abych pochopil, že je vlastně nelze pochopit. Například jako tomu občanovi, který přišel s jasnou a vcelku pochopitelnou žádostí. Rozhovor se však už tak jasně nevyvíjel:

Občan: „Starosto, chci změnit územní plán pro svůj pozemek“

Starosta: „Dobře. A jak chcete svůj pozemek změnit?“

Občan: „To já nevím. To mi řekněte vy!“

Starosta: „Ale já nevím, co chcete na tom svém pozemku dělat, proto vám nemůžu poradit, na co jej změnit. Co tam chcete vybudovat, nebo postavit? Podle toho pak navrhneme do jaké kategorie pozemek zařadit.“

Vydavatel: Obec Vrbátky / IČO 00288934

Datum vydání: prosinec 2019

Redakce: Tomáš Hrbata, Hana Kulhajová, Jana Tajovská, Martina Hamplová, Jiří Voítl

Korektury: Helena Švancarová

Grafická úprava: Milan Matoušek

Tisk: Trifox Šumperk

Vydavatel nenese odpovědnost za údaje a názory autorů jednotlivých článků.
Redakce si vyhrazuje právo na drobné stylistické úpravy textu.

Triangl, 21. ročník, 2019

Triangl

Občan: „*Jak mám ksakru vědět, co se tam bude stát?! Já ho chci prodat a nevím, co si tam nový majitel bude chtít postavit.*“

Starosta: „*Ale když mi neřeknete, co s pozemkem chcete udělat, nedokážu vám nic navrhnout. Co s ním tedy chcete dělat?*“

Občan: „*Já ho chci prodat. Co je na tom tak nesrozumitelného ?!*“

No a celý tento dialog jsme si dotyčným občanem zopakovali ještě 3x, aby ve výsledku odešel z kanceláře obecního úřadu s pocitem, že „tam sedí samí blbci“.

Na obranu dotyčného občana musím dodat, že problematika klasifikace pozemků a územního plánu není vůbec jednoduchá. Mně samotnému trvalo docela dlouho, než jsem se naučil rozlišovat kategorie pozemků podle územního plánu a druhy pozemků podle klasifikace katastrálního úřadu. Tyto dvě zcela odlišné skupiny názvů mohou docela dobře zamotat hlavu každému, kdo se s nimi denně nesečká a výsledkem pak může být i uvedené nedorozumění.

O to více si pak cením, když mám možnost diskutovat s někým, kdo si danou problematiku dopředu nastudoval, a tím pádem ví, o čem je řeč. Takové setkání se znalým občanem pak může vypadat třeba takto:

Občan: „*Starosto, ten projekt na faru je úplně špatně.*“

Starosta: „*Vážený občane, my jsme ale ještě ani nevybrali projektanta. Takže nemáme žádný projekt.*“

Občan: „*Hm. To nevadí. Stejně je to blbě.*“

Na tomto příkladu se můžu pochlubit, že se nám podařilo vlastně něco mimořádného. Nelze totiž dost dobře pokazit něco, co jste ani nezačali dělat. No a podle tohoto občana se nám právě tohle povedlo.

Nechci, aby to vypadalo, že se na onoho občana zlobím. Spíše naopak. Jsem rád, že mu není lhostejné, jaké projekty jsou obcí připravovány, bedlivě sleduje dění kolem sebe a je připraven mě upozornit na případné nedostatky.

Pokud to nyní vypadá, že se setkávám pouze se stěžovateli a kritiky, musím tuto domněnku vyvrátit. Potkávám se i s lidmi, kteří přijdou s dobrým nápadem, chtějí se

FOTOKVÍZ

řešení
na str. 8

Poznáte toto místo?

o něj podělit a „vlastní hlavou“ tak přispět ke zlepšení našich vesniček a k využití skrytých ekonomických potenciálů. V blízké budoucnosti tak očekávám setkání s tímto průběhem:

Občan: „Starosto, nemáme v našem katastru kůrovce?“

Starosta: „Nevím o tom, že bychom řešili nějakou kůrovcovou kalamitu.“

Občan: „Hm... To je škoda. Jsou na to dotace z EU.“

Tak co? Pořád si myslíte, že je na obecním úřadě nuda?

Je třeba dodat, že uvedené příběhy byly upraveny, jména zúčastněných pozměněna a jakákoliv podobnost s živými osobami je čistě náhodná.

Pokud se stalo, že by se snad někdo v těchto příbězích přeci jen našel, tak v tom lepším případě se „chytne za nos“ a nad příběhem se pousměje.

A v tom horším případě ? ... Měl by být souzen pro velezradu ☺

Ze srdce vám přeji krásné prožití vánočního období a v novém roce, ať každý den naleznete alespoň jeden důvod pro malý úsměv pro své nejbližší a jejich okolí.

S pozdravem Pavel Novotný, starosta obce Vrbátky.

Na jaké nejbližší akce se můžeme těšit?

2019

■ 11. 1. Školní ples	■ 7. 3. Dětský maškarní karneval a večer Šibřinky (téma: z pohádky do pohádky)
■ 25. 1. Sokolský ples	
■ 22. 2. Masopustní průvod	■ 21. 3. Hasičský ples
■ 29. 2. Obecní ples	■ 4. 4. Vynášení Morany na Zlaté farmě

Bližší informace naleznete na www.vrbatky.cz a www.facebook.com/kkvrbatky

V každém čísle Trianglu vám připomínáme v rubrice Osobnost obce někoho z našich obyvatel, který se výrazně zapsal do dění a společenského života u nás. V letošním čísle chceme zavzpomínat na výraznou osobnost, dámu, sousedku, kamarádku a podnikatelku paní Zdeňku Kolaříkovou.

Na paní Zdeňku jsme zavzpomínali v příjemném setkání s jejím manželem a dcerou Petrou.

Paní Kolaříková se narodila ve Vrbátkách do rolnické rodiny. Dům, ve kterém prožila své dětství a celý svůj život, má příznačně číslo popisné 1. Blaťákovi, jak se paní Kolaříková jmenovala za svobodna, je starý vrbatecký rod. V gruntě, kde vyrůstala, byl tehdy kromě hospodářství i vrbatecký hostinec. Základní školu navštěvovala, jak jinak, ve Vrbátkách, a pak se vyučila na zahradnické škole v Zábřehu. Velkou část svého života pracovala v oboru, ve kterém se vyučila: v zahradnictví Olomouc, ve Výzkumném ústavu zelinářském a dalších zahradnických firmách, většinou jako vedoucí expedice. Po celou dobu však měla svůj sen, který vycházel z jejího vrozeného smyslu pro podnikání. Toužila po vlastním obchodě a hospodě. Tento svůj sen mohla začít uskutečňovat až po změně režimu.

Nejprve se po revoluci s nadšením pro změny v obci zapojila do komunální politiky. Hned v prvních svobodných volbách byla zvolena do obecního zastupitelstva a stala se zástupcem starosty. V tehdejší době to byla funkce bez jakékoliv finanční nebo hmotné odměny. Zároveň aktivně pracovala ve školské a kulturní komisi. Po revoluci se také rozhodla doplnit si své vzdělání a při práci absolvovala střední školu. Později opustila funkci

na obci, aby mohla začít realizovat svůj sen. Od roku 1992 vedla svůj vlastní obchod se smíšeným zbožím a květinami. Stala se jedním z průkopníků soukromého podnikání v našich obcích. V této práci ji vydatně pomáhal její manžel a obě její dcery. Obchod provozovala až do roku 2013. Všichni si pamatujeme na její laskavost a ochotu. Pověstný byl pult s kávou, svařákem, grogem, punčem a občerstvením z obchodu, který byl před jejím domem, za špatného počasí pak v průjezdu domu, tradiční součástí každoročního vepřobraní.

Ke konci života paní Kolaříková statečně bojovala s těžkou zákeřnou nemocí. Letos by se láskyplná a dobrosrdečná paní Zdeňka, jak jsme ji všichni znali, dožila 70 let. Připomeňme si ji aspoň tímto článkem.

- redakce -

Vánoční

Vše zelené pomalu rezne
léto končí, škola běží
Tma víc ukrájí ze dne
Párkrát se vyspíš a venku sněží

Je očekávání Jeho příchodu
ale též zvyky, Barborko, Baru
Utrhnout tě musím ze stromu
štěstí hodně – dej toho daru

Biskup Mikuláš s vousem dlouhým
i čert a anděl, ti všechno ví
Přehlédne děti okem moudrým
a za básničku je odmění

Adventní věnec, cukroví, jmelí
Mámo řekni, kolik?
Sedum minus a venku chumelí
Dopis Ježíškovi a přání je tolik, tolik ..

Stromeček, betlém a všechno bez hádky
Kapr, salát, na stole hoří svíce
Zářící děti oči a lásku jak z pohádky
snad nelze si přát více.

Pablo Zahradník / Vrbátky

Učitelé, jak je neznáte

V redakční radě Trianglu jsme se rozhodli, že letos o dění v základní škole budeme informovat jiným způsobem, než jste byli zvyklí z předchozích vydání. Představíme Vám učitelský sbor, který vychovává a vzdělává naše děti. V příštím roce bychom Vám rádi představili i zaměstnance mateřské školy a školní jídelny.

Výuka v základní škole probíhá ve dvou budovách. První až třetí třída je v Dubanech, kde se nachází také školní družina. Budovu ve Vrbátkách navštěvují žáci čtvrté až deváté třídy.

Za pomoc s příspěvkem do Trianglu děkujeme všem členům učitelského sboru.
- redakce -

Mgr. Michal Vysloužil

ředitel školy

fyzika, tělesná výchova

výchovný poradce pro II. stupeň

Kromě naší školy mám rád svoji ženu a svoje děti, rád čtu, běhám, plavu, lyžuji, chodím po horách a jezdím na kole. Věřím v Boha a občas zajdu do kostela. Volný čas trávím pohybem, tréninkem mladých plavců, jako rozhodčí plaveckých závodů, ale nejčastěji při opravách a údržbě chaty na Plumlovské přehradě. Moje učitelské krédo: „Budme vstřícní, spravedliví, tolerantní, ale důslední a nároční.“

Mgr. Lada Souralová

1. stupeň ZŠ, praktické činnosti II. stupeň

Do Vrbátek jsem nastoupila v roce 2010 a během (těchto) let jsem pracovala na postu asistentky učitele, vedoucí vychovatelky až k opětovnému získání profese učitelky na I. stupni. Snažím se svým žákům vštípit nejen gramatická a matematická pravidla, ale také poznat a prožít slova jako laskavost, kamarádství, řád a pravidla, nezištná pomoc, vítězství, ale i porážku. Prostě věci, které k lidskému životu neodmyslitelně patří. Jsem také vystudovaná školní logopedka, proto pomáhám dětem s odstraněním vady řeči.

Práce ve školství je sice čím dál náročnější, ale stále mě baví, také proto, že se splnil sen jedné malé holčičky, která toužila být PANÍ UČITELKA. Řídím se heslem: „Važ si toho, co máš, protože je pozdě si vážit toho, co jsi měla...“

Mgr. Vlasta Hrbatová

zástupkyně ředitele

anglický jazyk, základy administrativy a finanční gramotnosti, hudební výchova

výchovná poradkyně pro I. stupeň

koordinátor ŠVP

Povinnou osmiletou docházku jsem si na této škole prodloužila o 20 let praxe, z toho 14 let jako zástupkyně ředitele. Jsem ráda, že jsem učitelka, a tato práce mě stále naplňuje. Volný čas ráda trávím nejen se svými dětmi, přáteli, ale i s hroudou hlíny v ruce. Moje učitelské krédo: „Kdo chce zapalovat, musí hořet.“

Mgr. Bc. Kateřina Kubešová

matematika, přírodopis

koordinátor environmentální výchovy

Na škole učím od školního roku 2005/2006. Ve svém volném čase ráda podnikám s rodinou výlety po českých zámcích a hradech, zajímá mě historie. Přes moje syny, kteří sbírají a zajímají se o minerály a horniny, jsem se opět vrátila k rozšiřování mineralogické sbírky.

Mgr. Pavel Řezníček

1. stupeň ZŠ

Narodil jsem se v roce 1968 v Prostějově, kde dosud bydlím. Na učitelské šachovnici se pohybuji od roku 1992. V lednu tomu bude již 10 let, co jsem nastoupil na zdejší školu, kterou vnímám jako svoji domovskou zejména díky velkým i malým lidem, kteří tu jsou. Naše třetáky učím nejenom číst, psát a počítat, ale hlavně přemýšlet – koneckonců jsme ve třídě samí šachisté. A když se nedaří? Nezůstat ležet, ale vstát a jít dál. Nejlépe s úsměvem, neboť ten posiluje tělo i duši a navíc každému sluší. Kromě své práce mám rád knížky, sport, vůni spáleného benzínu, skládání textů i skládání dříví na chalupě nedaleko Uherského Brodu. Především jsem však táta dvou dospělých dětí a čerstvý prarodič. Stále čerstvý...

Mgr. Barbora Hudáková

1. stupeň ZŠ, výtvarná výchova II. stupeň

Ve Vrbátkách jsem nováček, ve škole pracuji teprve pár měsíců a jsem velice ráda za důvěru, která mi byla jako novému učiteli svěřena. Ve volném čase píšu příběhy, ke kterým kreslím ilustrace, ráda bych je jednou zkompletovala třeba v knihu.

Mgr. Alena Buchtová

1. stupeň ZŠ

Vystihnout sama sebe ve čtyřech větách? Pak jediné takhle:

- Vše se děje z nějakého důvodu.
- Všechno je přesně tak, jak to má být.
- Být vzorem není nejlepší způsob, jak učit, je to jediný způsob.
- Raději pykat za to, co jsme si užili, než litovat, co jsme propásli.

Mgr. Šárka Zachrdlová

český jazyk, občanská výchova, rodinná výchova metodik prevence

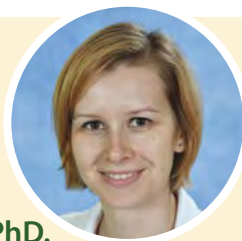
Jsem ráda, že mohu učit právě na této škole, protože ve srovnání s městskými školami, na kterých jsem dříve působila, jsou zde mnohem lepší podmínky pro pedagogy i žáky. Ve volném čase se zajímám o přírodu a ráda cestuji.

Petra Chárová

asistentka pedagoga

Pracovat s dětmi mě velmi těší a jsem vděčná za každou příležitost, kdy jim mohu předat něco ze svých vědomostí. K dětem mě přivedla moje velká láska ke koním, kdy jsem po studiu na jezdecké škole začala vést jezdecké hodiny. Pak přišla možnost pracovat jako instruktorka jezdeckví v rekreačním zařízení, kde jsem vedla jezdecké kurzy, tábory pro děti a jezdila na koních v divadelních představeních. V pedagogické činnosti se chci i nadále zdokonalovat a v budoucnosti bych ráda pracovala jako učitelka v mateřské škole.

Mgr. Kateřina Malenovská, PhD.

anglický jazyk

Pocházím z menší valašské vesnice, ale od dob studií žiju v Olomouci. Volný čas věnuji knihám, filmům, pečení a skládání puzzle. A moje životní krédo? Pouč se z chyb a jdi dál.

Mgr. Lukáš Fusek

zeměpis, přírodopis,

Ve Vrbátkách učím sedmým rokem. Za velmi podstatnou součást dnešního vzdělávání dětí považuji zejména rozvoj kritického myšlení a umění třídit informace. Ve volném čase se věnuji horolezectví a hledám klid v přírodě.

Mgr. Dušan Luczkafyzika, informatika, rodinná výchova,
praktické činnosti
koordinátor ICT

Na ZŠ jsem přišel ve školním roce 2008/2009. Dlouho jsem přemýšlel o včelaření, a když synové odrostli, začal jsem poznávat jeho kouzlo. A jak říká J. A. Komenský: „Z včelařství naučil jsem se přírodu více znáti a více milovati, než z mnoha knih učených.“

Mgr. Petra Stískalová

1. stupeň ZŠ

Na škole učím od roku 2001. Mé koníčky jsou turistika a vaření. A jaká jsem? Přísná a spravedlivá. A moje heslo? Co tě nezabije, to tě posílí.

Mgr. et Mgr. Světlana Lipková

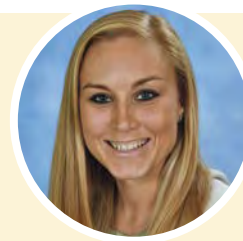
dějepis, německý jazyk

Na naší ZŠ učím od roku 2013/14. Vystudovala jsem na UP Olomouc němčinu, ruštinu, dějepis a občanskou výchovu. Svůj volný čas ráda trávím na své chalupě v Bařicích u Kroměříže.

Bc. Ondřej Duchoň

asistent pedagoga

Na ZŠ působím třetím rokem. Do školy se snažím vnést hlavně pozitivitu a dobrý vztah k žákům. Kromě školy se také věnuji hudbě a rekreačně sportuji.

Ing. Pavla Dřimalová

asistentka pedagoga

Vybrala jsem si povolání, které mě baví a zároveň je i mým koníčkem. Stejně tak, jako sport, kdy se závodně věnuji dračím lodím. Největší inspirací je pro mě můj syn. Beru život z jeho lepší stránky a řídím se heslem: „Neboj se rizika. Buď to vyjde a budeš šťastnější, nebo to nevyjde a budeš moudřejší!“

Jitka Kawijová

asistentka pedagoga

Od 1. září 1971 jsem v naší škole zahájila devítiletou školní docházku. Do lavice první třídy jsem se vrátila po 45 letech jako asistent pedagoga k neslyšícímu dítěti. Moje životní krédo: „Všechno jde, když se chce.“

Kapela FROPLES

Vrbátecká kapela Froples vznikla v roce 2015. Aktuálně hraje v sestavě: Ondra Duchoň – kytara a zpěv, Honza Dokoupil – baskytara, Petr Odstrčil – kytara, Michal Horák – bicí. V následujícím rozhovoru s frontmanem kapely Ondrou Duchoněm vám tyto mladé talenty krátce představíme.

Jaké byly začátky kapely Froples?

Začínali jsme hrát již před deseti lety, tenkrát ještě v klubovně v Centru volného času ve Vrbátkách. V roce 2015 jsme se rozhodli dát dohromady kapelu Froples. V současné sestavě hrajeme zhruba dva roky. Hlavní ambicí bylo hrát koncerty pro lidi.

Jak se dostane kapela do povědomí posluchačů?

Nejprve je potřeba dát dohromady dostatek písniček, abychom mohli odehrát alespoň 40minutový koncert. Velmi důležitá je prezentace na internetu, nafocení promo fotek, videoklip...my jsme nahráli debutový singl ve studiu Tomáše Neuwertha, k němu jsme natočili videoklip a oslovili jsme internetová hudební média. Singl vyšel na internetu a díky jeho sdílení jsme si zahráli na prvních koncertech a soutěžích. V roce 2016 jsme se účastnili celorepublikových hudebních soutěží, první z nich Čisté festivaly se nám podařilo vyhrát, ze 450 kapel jsme byli vybráni do finálové sedmičky a o konečném vítězství rozhodli diváci na internetu. V druhé soutěži 1BAND2PLAY jsme skončili na druhém místě. V soutěžích si nás také vyhlédli jedni z organizátorů festivalu Rock for People. Následovaly další koncerty a festivaly. Díky navázaným kontaktům jsme si dokonce zahráli i v Anglii.

Natočili jste i několik videoklipů. Jak taková příprava klipu vypadá?

U každého videoklipu je to jiné. Nejdůležitější je nápad. První klip jsme natáčeli v domě u kamarádky, kde se nám líbily tapety ze 70. let jako pozadí. Záběry byly pouze na kapelu v různých provedeníh scény, s mnoha barvami osvětlení, s mlhou, bez mlhy apod. Celkem jsme natočili klip ve 40 různých variantách, které se pak sestříhaly.

Letos jste hráli pro domácí publikum ve Vrbátkách na kácení máje. Jak se vám doma hrálo?

Akce se podařila na výbornou. Pěkné počasí, místní i přespolní diváci nás přišli podpořit a vytvořili super atmosféru. Jsem rád, že jsme ve spolupráci s obcí zajistili i ideální technické zázemí – scénu a ozvučení.

Co nyní připravujete? Koncerty? Nové písně?

Letos se naplno věnujeme práci ve studiu v Praze, píšeme nové skladby a připravujeme materiál na celou desku. Za celý rok jsme odehráli jenom 10 koncertů, v minulých letech jich bylo několik desítek. Spolupracujeme s novým producentem Danem Šubrtem. Během zimy by měly vyjít dvě nové skladby a videoklip, který chceme točit VHS kamerou, aby obraz vypadal „škaredě“. Určitě sledujte naše sociální sítě, kde se dozvíte termíny koncertů, vše o nových skladbách i videoklipech.

Můžeme vás slyšet i na některém rádiu?

Určitě. Naše skladby hrají na Českém rozhlasu Wave, Českém rozhlasu Olomouc, kde měl premiéru i náš poslední singl, Rádiu 1 (Střední Čechy+Praha) nebo na Rádiu Orlicko. Videoklip můžete vidět na televizi Óčko Express.

Na závěr si neodpustím otázku, proč zpíváte anglicky?

Zpíváme anglicky, protože jsou naše skladby zveřejněny na celosvětových hudebních aplikacích, jako Spotify a Apple Music, proto chceme být blíže světu.

Plánujete časem i nějakou českou píseň?

Vyloženě v plánu to není, ale nikdy neříkej nikdy...

Děkujeme za rozhovor - redakce -

FOTOKVÍZ / ŘEŠENÍ ZE STR. 3

Pohled z truhlářské dílny Karla Rohovského.

Zkušenosti s novým způsobem sběru a třídění odpadu

V loňském roce jsme přinesli rozhovor s panem starostou Ing. Pavlem Novotným o nově zaváděném systému sběru a třídění domácího odpadu v našich obcích. Při přípravě loňského Trianglu se systém teprve zaváděl. Proto jsme za panem starostou zašli i letos, abychom zjistili, jak se nový systém osvědčil a jaké jsou s ním zkušenosti.

Jak hodnotíte nový systém svozu odpadů a kolik občanů se do systému zaregistrovalo?

Do systému se zapojilo opravdu velké množství domácností, bylo vydáno 398 žlutých popelnic na plasty a 325 modrých popelnic na papír. Systém funguje dobře, samozřejmě občas se vyskytne nějaká nepříjemnost. Například, když do kontejneru na tříděný odpad někdo odloží něco, co tam rozhodně nepatří. Naposledy to byla v Dubanech u sokolovny uhynulá slepice v modrém kontejneru na papír. Všechno je ovlivněno přístupem jednotlivců. Bohužel jsou mezi námi i nedisciplinovaní občané, kteří svým chováním kazí úsilí ostatních.

Chystají se nějaké změny?

Bylo překvapením, že i když občané plasty třídí do domácích žlutých popelnic, nedošlo k poklesu objemu vytríděných plastů v kontejnerech umístěných na několika místech v našich obcích. Byly dohodnuty častější svozy

plastů, budou se vyvážet jednou za dva týdny místo dosavadního svozu jedenkrát za měsíc.

Pro větší přehlednost jsme nově v obecním kalendáři na rok 2020 vyznačili svozové termíny jednotlivých druhů odpadů.

Nepříjemnou zprávou je, že nám v Držovicích dvojnásobně zvýšili cenu za uložení stavební suti. Pro občany to znamená, že za uložení stavební suti na sběrném dvoře ve Vrbátkách zaplatí více.

O kolik se snížilo množství nevytríděného domovního odpadu díky novému systému, to budeme vědět po skončení letošního roku. Pak bude na zvážení zastupitelů, jak s výsledky naloží.

Které obce v okolí zavedly stejný systém?

O systému sběru tříděných odpadů „dům od domu“ mám informace od zástupce FCC, které nám tento svoz zajišťuje.

Obec Vrbátky byla na prostějovsku mezi prvními obcemi s tímto systémem. Takže s Plumlovem a Kostelcem jsme vlastně „pionýry“ v tomto směru.

Letos na tento způsob třídění přejdou i Slatinice a v příštím roce další obce z Plumlovska Krumsín, Mostkovice, Ohrozim, Prostějovičky, Seloutky, Stínava, Vícov a Suchdol.

- redakce -

Z dopisů našich čtenářů

Pestrobarevný podzim

Letošní podzim je teplý a pestrobarevný. Pro mnohé znamená podzim návrat do školy a učení, pro jiného zase rovnováhu mezi světlem a tmou. Celá příroda se začíná vybarvovat. A tak jako naše příroda se vybarvuje, vybarvují se i naše vesnice. Proč ne. V ranních mlhách nás nové pestrobarevné autobusové zastávky jistě rozzáří. Design, kombinace a tón jejich barev sice velkou fantazii nenabízí, ale zato si nostalgicky můžeme vzpomenout na staré „dobré“ časy. Volba barev komponentů je opravdu fascinující. Ale proti gustu žádný dišputát. Příště to můžeme zkusit i jinak. Podzim je přece ideálním časem na změny, změny životního stylu, jídelníčku, životního postoje a rovněž podzim vybízí i k osobnostnímu rozvoji.

Nastává čas pro různé podzimní zábavy, a to nejen procházky podzimní přírodou, ale také se blíží možnost utužování těla v nové sportovní hale. Období podzimu se nese v duchu sklizně úrody. A my jsme sklidili sportovní halu. Chtěli jsme ji. Tato úroda nás stála mnoho, vždyť byla jedna z nejdražších. Tak vyběhněme s mávátky, čeká nás období příznivých změn, vždyť obecní kasu stát opět naplní a nastane období vyrovnanosti a míru. Pojdme schválit rozpočet, kterým se řídit nebudeme. Může se zdát, že podzim je ročním obdobím, které je lehce uspávající a vybízí k lenošení. Opak je však pravdou. Lenošit nebudeme, budeme psát pohádky. Nepřipadá vám, že podzim je tak trochu pohádkový?

Miroslava Burešová

Nová cyklostezka v Dubanech

O cyklostezce v naší obci se mluví již nejméně 10 let, ale vždy se narazilo na nějaký problém. V červnu letošního roku přišel náš syn Radim s nápadem vybudovat cyklostezku za vlastní peníze. Společně jsme vytipovali trasu, ale stavební úřad se vyjádřil, že obnova polních cest nespadá pod něj. Domluvili jsme se tedy s naším starostou a starostkou Bystročic na umístění cyklostezky na původních polních cestách. Byly zahájeny přípravné práce – projekt, geometrické zaměření a velmi náročná likvidace náletových rostlin v trase stezky, kterou vykonali pracovníci naší obce během 14 dní. Když už ztráceli sílu, pomohli jsme jim s dokončením této činnosti trochu i my, dokonce s dětmi, které se cyklostezky nemohly dočkat. Vlastní vybudování cyklostezky v délce 2300 m provedla firma Eduarda Navrátila z Kralic a zhruba za 6 týdnů bylo hotovo.

Cyklostezka je z přírodního materiálu, protože asfalt do přírody nepatří. Je to trochu nevýhoda, protože je náchylnější na poškození, ale jak řekl Radim: „Povrch je mlatový z důvodu, že to není rychlá spojka z bodu A do bodu B, ale spíše odpočinková trasa. Není cílem rychle zmizet, ale déle zůstat.“ V současné době je možné pokračovat do Bystročic po dvou polních cestách za rybníkem a v případě získání souhlasu Bystročic s vybudováním cesty kolem říčky Blaty je v plánu našeho syna vybudovat dalších 1000 m právě kolem Blaty do Bystročic. Bystročice a město Olomouc dokončují cyklostezku z Bystročic přes

Nedvězí do Olomouce a tím budeme napojeni na Jantarovou stezku, která kdysi vedla od Baltu až po Středomoří. Matkám s dětmi, cyklistům, běžcům, ale i lidem na procházce se tato trasa kolem vzrostlých stromů líbí a to nás všechny moc těší.

Vladimír Smička

Jsem rád, že jsou mezi námi lidé, kteří se nezištně zapojují do rozvoje obce a k jejímu užítu věnují svůj volný čas. Bez nároku na odměnu tak pomáhají při pořádání nejrůznějších akcí pod hlavičkou Kulturní komise nebo Komise pro životní prostředí. Stejně tak si úcty a respektu zaslouží lidé, kteří o vlastní vůli vezmou svoji sekačku nebo koště a posečou trávník, shrabou listí nebo zametou chodník před svým domem, přestože se jedná o pozemek v majetku obce. Možná to zní neuvěřitelně, ale stále se mezi námi nacházejí lidé, kteří nereptají, nestěžují si a svou nezištnou pomocí, v rámci svých možností, přispívají ke krásnějšímu okolí nás všech, aniž by to dávali nějak okázale najevo. Velice si těchto lidí vážím a jsem hrdý na to, že jich u nás nejdě málo.

Stejně je to tak i v případě Radima Smičky, který nejenže přišel s nápadem nové stezky do Bystročic. Následně se také nabídl, že stavbu nové stezky bude i financovat z vlastních zdrojů, bez nároku na jakoukoliv protislužbu. A nebyly to „jen“ peníze, kterými se podílel na této stavbě. Neváhal zapojit celou svoji rodinu a ve volném čase pak vlastními silami provedli vykácení náletových dřevin a kultivaci rozsáhlého úseku zeleně podél nově vznikající stezky.

Velice si vážím Radimova přispění k realizaci této akce. Bez jeho nápadu, finančních prostředků a náročné práce členů jeho rodiny by tato stezka nebyla nikdy vystavěna.

Proto tímto děkuji Radimu Smičkovi za tak významný počin, kterým přispěl ke zkrášlení našeho venkovního prostředí a zprostředkoval nám tak možnost krásných a pohodových vycházek po okolí našich vesniček.

Starosta Obce Vrbátky, Pavel Novotný

Sportovci našich obcí

I když na vesnicích bylo kolem domu a zahrady vždy práce dost, sport sem vždy patřil. Svědčí o tom nejen organizované sporty, které u nás probíhají pod fotbalovým či volejbalovým klubem, nebo různé sportovní kroužky působící pod Centrem volného času, jako např. kroužek florbalu, fotbalu či tance a staronově i tenisu. Sportu se věnují mnozí z nás i sami pro sebe ať již z relaxačních či zdravotních důvodů, ale jsou mezi námi i tací, pro které sport znamená překonávání sama sebe a dosahování cílů, které mohou být pro nás ostatní inspirující.

Volejbalu se u nás nevěnují jen ostřílení matadoři volejbalového oddílu, kteří mají své pravidelné tréninky každé pondělí a čtvrtek od 18:00 do 20:00 hodin a jsou otevření pro každého nového volejbalového příznivce. „Plácnout“ si do míče zkouší stále více lidí i na plážovém volejbalu v Dubanech. Postupně se vytvořilo několik skupin volejbalových nadšenců, kteří se scházejí k pravidelné hře ať již venku či v sokolovně. Díky Jitce Kawijové a Josefu Zbořilovi, kteří se věnují již třetím rokem tréninku našich dětí, nám tu roste další generace volejbalistů.

Nejdostupnějším sportem současnosti je běh. Je možné se mu věnovat téměř kdykoliv a jedinou potřebnou pomůckou je pouze kvalitní obuv. Běžce na stezkách můžeme potkat různé a s různými ambicemi. Někteří naši občané běhají půlmaratony (21 km), někteří i maratony (42 km). A máme tu i takového sportovce, který si letos zaběhl dokonce 95 km a to v závodě B7, kde se překonává sedm největších vrcholů Beskyd. Vybíhá se večer v 22.00 hod, běží se přes noc jen s jednou 20 minutovou přestávkou na jídlo a převlečení a dobíhá se ráno. Naši vesnici v tomto běhu reprezentoval Miroslav Veverka, který mezi 1200 účastníky doběhl 137., ve své kategorii dokonce 41. a závod uběhl za 18 hodin, 57 minut.

Horská turistika je další aktivitou, které se začíná věnovat stále více lidí. Výlety do Jeseníků a Beskyd jsou již běžnou záležitostí a ti, kterým to nestačí, mají kousek za hranicemi vysoké Tatry nebo Alpy. Každý se snaží dostat co nejvýš, a proto se tento rok vydal Bohumil Tajovský až na daleký Kavkaz. Počasí mu naštěstí přálo a i přes nedostatek kyslíku nakonec zdolal Elbrus (5642 m), nejvyšší horu Ruska. Celou cestu 7500 km absolvovali s kamarádem autem, a tak se podívali i na Hoverlu (2061 m), nejvyšší bod Ukrajiny. Jakou další horu vyleze, se necháme překvapit.

Cyklistika je na naší placaté Hané běžným způsobem dopravy. Jezdíme nejen na nákupy, ale i na kratší či delší výlety nebo závody. Nejrozsáhlejší zdejší závod je Smržická šlapka, ale pro ty, kteří by chtěli zkusit jeden z nejnáročnějších závodů ve střední Evropě, tu máme 1000 Miles Adventure – 1600kilometrový závod napříč Česko-Slovenskem, kdy se závodník musí sám postarat o stravování i nocování a v co nejkratším čase dorazit do cíle. Marek Dvořák vyrážel každý den v 4.30 hod a večer v 22.00 hod hledal hospodu, kde by se najedl a kus trávy, kde by se mohl vyspat. Náročné na této trase je, že jsou úseky, kdy ujedete za pár hodin 60 km a pak jsou úseky, kdy se vám podaří kvůli neschůdnosti terénu urazit za stejný čas jen 10 km. Kdo chce závod vyzkoušet, musí mít štěstí se na něj vůbec dostat, protože závod je během několika minut po spuštění registrace zaplněn, ale ten zážitek stojí za to.

Je pro nás povzbuzením, že když naši spoluobčané dokáží dosahovat takových sportovních výsledků, tak my téměř nesportovci určitě zvládneme alespoň trochu pohybu pro radost. Jak je vidět, stačí jen chtít.

- redakce -

Netradiční cestování

Lenka Svobodová z Vrbátek studuje šestým rokem Veterinární a farmaceutickou univerzitu v Brně, fakultu Veterinární hygieny a ekologie. V rámci studia využila možnosti pracovních a studijních pobytů v zahraničí a díky tomu získala mnoho cenných zkušeností a zážitků.

Jaké země jsi v rámci studijních pobytů navštívila?

Minulý rok jsem strávila dva měsíce na veterinární univerzitě v Lipsku. První měsíc na klinice chorob přežvýkavců, kde ve stájích v řadách pacientů převažoval skot a alpaky, dalších pět týdnů na klinice chorob koní. Nejprínosnější pro mě byly dva poslední týdny na oddělení interny koní. Naplno se nám věnovala paní profesorka, která pracovala 30 let v Kanadě, měla obrovskou chuť s námi jako studenty pracovat, vše nám ukázat, vysvětlovat, nechat vyzkoušet. Po této stáži jsem úspěšně složila státnice a mohla se chystat na další cestu. Na jaře letošního roku jsem strávila 9 týdnů na reprodukční klinice koní v Irsku. Na farmě bylo asi 50 kobyl, 7 hřebců a 10 hříbat. Pro mě to byl ráj na zemi až na velice náročného šéfa, který mě i v noci posílal na pastviny kontrolovat dobytek, zda krávy netelí. Bylo to náročné, ale sednout si mezi stádo kobyl na pastviny je dokonalým odpočinkem.

Další cesta do Ugandy byla naprosto odlišná, veškeré náklady jsem si hradila ze svého. Cílem této cesty byla pomoc organizaci Change Tomorrow, která sídlí v malé vesnici v Ugandě a pomáhá místní komunitě ve vzdělávání dětí tak, aby měly šanci na lepší život. Jsem ráda, že jsem měla možnost se do této země podívat, je natolik odlišná od naší kultury, že by to vyšlo na jeden celý článek.

Letošní podzim jsem strávila opět díky projektu univerzity v Austrálii. K získání stipendia jsem si musela vymyslet vlastní projekt, kterým jsem se v zahraničí zabývala. Jeho téma bylo „Hodnocení welfare a zdravotního stavu

sportovních koní chovaných celoročně ve venkovním ustájení v Austrálii“. Pracovala jsem ve firmě (majitelka pochází z České republiky), která se věnuje tréninku koní do drezurních závodů, obsedání a výchově mladých koní a případně přeučování nezvladatelných koní, kteří mohou být člověku nebezpeční. Austrálie mě uchvátila jako země plná extrémů – extrémní teploty v létě, silný vítr, časté požáry lesů, záplavy a plno žraloků v moři. Přesto je pro mě nezapomenutelným zážitkem.

Jak vypadá běžný den na studijním pobytu v zahraničí? Máte čas i na poznávání země?

Program na stáži v Německu byl velmi podobný klasickému pracovnímu dni. V odpoledních hodinách a o víkendech jsme měli čas poznávat okolí, především na sedátkách bicyklu, jelikož je kolem Lipska asi 300 km cyklostezek. Zcela odlišná situace byla v Irsku, jelikož jsem tam byla v období začátku připouštěcí sezóny a práce tak bylo nad hlavu. Ve volných chvílích jsem navštívila např. přístavní město Cobh, které bylo poslední zastávkou zaoceánského parníku Titanic před jeho plavbou přes Atlantik, resp. před jeho potopením. Dalším cílem byl vrcholek pohoří Galtymore. Vítr o síle tak 80 km/h mě cestou dostával doslova do kolen a nahoru jsem spíš vylezla po čtyřech.

V Africe jsme přes týden chodili pomáhat do školy, o víkendech jsme poznávali místní krajinu. Tato země je zcela odlišná od Evropy mentalitou lidí, tradicemi, kulturou, stravou i faunou a flórou. Nejvíce mě asi tady překvapil

Pohoří Galtymore – Irsko

Prales kde se natáčel Tarzan – Uganda, město Entebbe

až zaskočil fakt, že rodiče prodávají své dcery budoucím manželům. Rodiče nevěsty si za svoji dceru mohou říct cokoli, ať už peníze, kozu, krávu na vesnici, nebo ve městě třeba i ledničku nebo mikrovlnku. Žena je pak v nové rodině brána jako nová pracovní síla, takže proto takový „výměnný obchod“. Naprosto fascinující pro mě byly národní parky s africkými zvířaty ve volné přírodě. Měli jsme štěstí vidět stáda slonů, žiraf, antilopy i dvě lvice, které se nejspíš vracely z lovu, jelikož jsme je ani trochu nezajímali. Tyto parky nejsou nijak ohraničeny, stádo slonů může přijít až do vesnice, ale většinou ve vlastním zájmu takhle blízko lidem nechodí a drží se u zdroje vody, jako ostatní zvířata.

Důvodem zatím poslední cesty do Austrálie bylo sledování chování a hodnocení zdravotního stavu u sportovních koní. V Austrálii je normální, že i ty nejlepší atleti nedrží ve stájích, jako u nás, ale celý rok tráví venku na pastvinách. Zde jsem nejenom sledovala, ale také pomáhala v každodenní činnosti stáje, což obnáší krmení koní, přípravu na práci, jízdu i pomoc na závodech. Tak jsem měla možnost podívat se i na Mistrovství Austrálie v drezuře v Sydney. Byla jsem nadšena z místní flóry i fauny, pozorovala jsem hejna papoušků i stáda klokanů s malými mláďaty koukajícími z kapes. Ve wildlife parku mě uchvátily koaly, nádherná zvířata s šedým kožíškem a minimem aktivity. Za dobu mého pozorování maximálně otevřely oči, aby zkontrolovaly, zda sedí správně na větvi, a pokračovaly ve své „činnosti“, kterou stráví 90% života. Normálně jsou tato zvířata velice klidná a tichá, ale pokud se dostanou do stresové situace, mohou vydávat nárek podobný dětskému pláči. Samečci v období páření svým zvukem lákají samičky, které si dle libozvučnosti jejich „nářku“ vybírají vhodného samečka.

Ve které zemi a proč se ti nejvíce líbilo?

Nejvíce jsem se zamilovala do Austrálie. Předtím nebyla mým hlavním cílem pro cestování, takže jsem neměla velká

očekávání. Všude potkáte milé lidi, kteří jsou ochotni vám pomoci a dát se s vámi do řeči. Jsou tu nádherné útesy, obrovský počet pláží, národní parky, hezká města, úžasná zvířata a mnoho dalšího. Už teď se těším, až se do Austrálie zase jednou vrátím.

Máš nějaký opravdu nezapomenutelný zážitek z cest?

Nezapomenutelným zážitkem bylo určitě pozorování migrace velryb v Tasmanovém moři. I když jsme nebyli u velryb úplně blízko, při pohledu na čtyřmetrový vodotrysk, kdy vyfukují vodu z plic, se vám zatají dech. Mořem mezi Austrálií a Novým Zélandem každoročně migrují velryby. Od poloviny dubna do srpna táhnou na sever rodit mláďata a pářit se ve vodách Korálového moře. Od srpna do poloviny prosince pak táhnou s mláďaty zpět na jih, do antarktických vod, kde přes léto nachází hojnou potravu. Tato migrace je ojedinělá v tom, že žádný jiný savec neurazí tak obrovskou vzdálenost, až deset tisíc kilometrů. Na výletě jsme potkali také hejno delfínů, kteří skákali a plavali vedle lodi, jako by nám chtěli ukázat svoji „show“. Poslední nezapomenutelný zážitek je z Afriky, kdy jsme projížděli národním parkem v podvečer a v zapadajícím slunci jsme viděli stádo slonů s mláďaty. Někdo by řekl, no jo, sloni, ale pro mě to byl magický okamžik, který mě naplnil neskutečným klidem při pohledu na tato fascinující zvířata.

A kam se chystáš na příští cestu?

Příště? Kdo ví, uvidíme, co mi život přinese do cesty. Raději to nechávám osudu. Ráda bych se podívala do Brazílie a když ne jednou, tak alespoň dvakrát zpět do Austrálie.

Děkujeme za rozhovor a přejeme na cestách další krásné zážitky.
- redakce -

Slon africký – národní park Uganda

Výšetřovna klisen na reprodukční klinice v Irsku

Úspěchy dorostu SDH Štětovice

Protože mnoho občanů nesleduje naše webové nebo facebookové stránky, tak ani neví, jaký máme úspěšný dorostenecký (kluci a dívky ve věku od 13 do 18 let) tým v našich obcích. Ráda bych Vás proto v letošním čísle Trianglu o nich informovala a vyzdvihla jejich velké úspěchy.

Přestože se nám až letos na jaře podařilo dát dohromady dorostenecké chlapecké družstvo, které se skládalo z Daniela Novotného, Lukáše Elnera, Jana Grumlíka, Kryštofa Svobody, Lukáše Ručila, Ondřeje Nesvadby a Ondry Nováka, sklízeli jsme již od počátku velké úspěchy.

První důležitá soutěž, která se konala 18. května 2019 a kde jsme obsadili krásné 1. místo, bylo Okresní kolo hry Plamen ve Vitčicích. Naše družstvo se utkalo v běhu na 100 metrů s překážkami, kde se prosadili velice dobře jako jednotlivci a pak také jako družstvo v královské disciplíně – požární útok. Díky tomuto úspěchu postoupili na krajské kolo, které se letos konalo v Prostějově 9. června 2019. I když zdatně bojovali, ve velké konkurenci družstev Olomouckého kraje vybojovali i tak nádherné 3. místo.

A protože větší část kluků z družstva už oslavila patnácté narozeniny, mohli se letos také zúčastnit Okresní kola požárního sportu dospělých, kde je možné závodit již od patnácti let. A i v této soutěži se jim krásně vedlo a získali nádherné 2. místo. Úspěchy byly i v soutěži jednotlivců na 100 m s překážkami, kde se nejlépe prosadil Daniel Novotný, který obsadil 2. místo.

Také bych chtěla zmínit, že máme ještě dvě dorostenky Petru Podborskou a Kristýnu Strouhalovou. Ale protože jich není dost na vytvoření družstva, tak v letošním roce v rámci dobré spolupráce, soutěží za družstvo dorostenek u SDH Klopotovice a také se jim velice daří na všech soutěžích, které absolvovaly jako naši kluci.

Je to jen malý výčet letošních úspěchů, protože jsem zmiňovala jen ty nejdůležitější soutěže. Samozřejmě úspěchy byly i u mladších žáků, ale to by bylo na delší povídání. Chtěla bych poděkovat našim dorostencům za krásnou reprezentaci SDH Štětovice i obce Vrbátky.

Kateřina Šňupárková, SDH Štětovice

www.sdhstetovice.estranky.cz

www.facebook.com/SDH-Štětovice-Mladí-hasiči

Vynášení smrti a přinášení májíčku

Tento lidový obyčej pochází již z dob pohanských, kdy byl spjatý s oslavami jarní rovnodennosti. První záznamy o tomto zvyku můžeme najít v Hájkově kronice u roku 965. Vícekrát v historii byl církví prohlášen za hříšný obřad a zapovězen. Přesto byl tento jarní zábavný zvyk mezi prostými lidmi i duchovními tak oblíben, že se od pokolení k pokolení dědil až dodneška.

Postavu „Smrti, Smrtholky, Morany, Mařeny“ představovala figurína, která se obvykle vyráběla z dřevěné hole obalené slámou a oblečené většinou do dívčích šatů. Byla ozdobena pentlemi a na krk se jí věšely náhrdelníky z bílých vyfouknutých vajec a prázdných šnečích ulit (symboly smrti). Vynášela se na postní neděli Družebnou, Smrtnou nebo Květnou. Průvod vynesl smrtku za vesnici, kde ji jako symbol zimy, smrti, nemoci, bídy a všeho zlého hodil do vody nebo svrhnul ze skály. Zpátky do vsi pak mladé dívky přinášely rašící větvičky nebo mladé stromky zdobené pentlemi, symbolizující příchod jara, kterým se říkalo „líto, lítečko“, někde také „máj, májíček“, což je loutka panenky z papíru a hadříků. S tímto symbolem zpívajíc obcházely

vesnici a koledovaly.

Od hospodyň dostávaly máslo, tvaroh, uzené, vejce na barvení a hrách na „pučálku“. Pučálka byl naklíčený smažený hrách, byl to pokrm neodmyslitelně spjatý s postní dobou a nejdůležitější částí hostiny, kterou si děvčata po koledě vystrojila.

Pokud byste měli chuť pučálku ochutnat, přijďte za námi na květnou neděli do Štětovického skanzenu, kde si můžete s dětmi vyrobit vlastní májíček, zkusit uplést vlastní pomlázku a pak společně s námi skoncovat se zimou a Smrtku vynést ze vsi a hodit do rybníka.

*„Smrt nesem ze vsi, nový líto do vsi,
budte páni veselí na tu smrtnou neděli,
smrt jsme vám odnesli, nové líto přinesli.
Vítej líto líbezné, obilíčko zelené.“*

Za spolek Štětovická slípka Jitka Šálková

Výzdoba štětovické kapličky – Dožínky

Focení do časopisu Reflex

Masopust

Štětovický skanzen – Velikonoce

Ze vzpomínek našich rodáků

Vzpomínka pro zasmání

Čas utíká každému stejně. Někdo se dožívá vyššího věku, někdo odchází dřív. Někdo má život snadný a šťastný, jiný jde od problému k problému. Dožiji-li se toho, tak v květnu příštího roku budu mít už 87 let.

Narodil jsem se sice jako hendikepované dítě, ale na další dobu si stěžovat nemohu. Můj otec byl muzikant, a proto cestoval po celé republice. Jednu sezónu hrál v karlovarském lázeňském orchestru, další sezónu v luhačovickém lázeňském orchestru a tak mě vychovávali prarodiče až do doby, kdy jsem si našel stálé zaměstnání v olomouckém divadle.

V předškolním věku se mne ujal můj celoživotní přítel Tonda Mazal, kterého jsem považoval spíše za bráchu, a naše přátelství vydrželo celý jeho život. Ještě v lednu jsem mu byl přítel k osmdesátým narozeninám a v březnu zemřel.

Měl jsem štěstí na spolužáky, kantory i na sousedy a spoluobčany a také na spolupracovníky. Co se týká práce, ta se mi stala de facto koníčkem, takže jsem se do práce těšil. Se spolužáky z průmyslové školy strojní v Prostějově se scházíme každý rok, máme už všichni přes osmdesát let a naše třídní profesorka bude mít příští rok už devadesát let. S patnácti až dvaceti spolupracovníky z metalurgie Sigmy Lutín se scházíme na „Medarda“ v hospodě U Nepetuna v Lutíně také každý rok.

Pochopitelně, že se kolem mne mihlo i pár „blbců“, jak už to v životě chodí. Těm „blbcům“, co ještě žijí, se raději vyhýbám. Těm, kteří již nežijí, přeji, ať odpočívají v pokoji. Tam kde jsou, už nikomu nevadí! S těmi dobrými lidmi, pokud ještě žijí, se rád setkávám a na ty, kteří už zemřeli, rád vzpomínám.

Nedávno jsem šel po hřbitově a hned za hlavním křížem vlevo od hlavního chodníku jsem uviděl hrob pana Josefa Svobody, který tam leží společně s manželkou Marií a dcerou Růžnou. Ten patřil do generace mého dědy, dokonce se oba narodili v roce 1878 a zemřeli také ve stejném roce 1960. Na něho vzpomínám rád, protože to byl člověk s humorem v krvi a nikdy nepokazil žádnou legraci.

Kdo mě zná od mládí, tak ví, že mi začaly padat vlasy už brzy po dvacítce, takže mé čelo zdobila pleš. Jednou jsem šel z nádraží k Dubanům a z dálky jsem viděl pana Svobodu, jak stojí na kraji obce, u čela má dlaně jako by se díval do dálky a přitom se díval na mě. Protože jsem ho znal, byl jsem zvědav, co z něj zase vyleze. Když jsem přišel k němu, tak řekl „Ahoj Jirko, to seš te? Z dálky sem meslel, že to de Lenin!“ Protože nejsem ješita a mám

také smysl pro humor, tak jsem mu odpověděl, že volovi hlava neobleze a svini se musí opařit! Pan Svoboda měl také ve zvyku svérázně zdravit. Místo obvyklého „dobré ráno“ nebo „jak ses vyspala“, říkával něco, co se nedá publikovat, ale každý si to určitě domyslí. Místo „dobré odpoledne“ říkával „dobré odpr...“, pak si krátce dlaní zakryl ústa a když je odkryl, tak dodal „e kuš, chtěl jsem říct dobrý odpoledne“

V domě s číslem popisným 64, kde dnes bydlí Dokoupilovi, podnikatelé DD sport, bydlelo tehdy několik rodin. V přízemí bydlel holič Jergl a měl tam také „oficínu“, kam se chodili pánové holit. Pan holič měl kluka předškolního věku Staníka. Ten se pohyboval většinou v oficíně a poslouchal řeči těch pánů, co tam chodívali. Chodíval tam i pan Svoboda a pochopitelně tam uplatňoval své pozdravy. To zaregistroval i malý Staník a nejen zaregistroval, ale i uplatňoval. Když potkal pana řídícího Kalabise, kterému jsme říkali „čibuk“, pozdravil ho „dobry od pr...“. Pan řídící ho pochopitelně na místě sprdl, ale Staník slyšel jen pár slov a byl pryč.

Brzy na to, když se Staník batolil v oficíně, přišel se oholit pan řídící. Staník nechtěl slyšet i tu druhou část sprdnutí, a tak se stáhl z oficíny do obytné části, kde počkal, až pan řídící odejde. Ale jak to bývá, to čekání se mu zdálo dlouhé, a tak po chvíli pootevřel dveře do oficíny, strčil tam hlavu a hlasitě řekl své přání „oholte napřed pana řídícího!“ Celá oficína i s panem řídícím řvala smíchy.

Dle mého odhadu, pokud ještě žije, měl by Staník dnes kolem sedmdesáti let. Jerglovi se tehdy odstěhovali do Prostějova. Pokud tam Staník žije a Triangl se mu dostane do rukou, mohl by to dosvědčit!

Jiří Dubanský

Vše nám vzali a zakázali nám vrátit se domů

Pan Ignác Hrbáček byl významný sedlák, podnikatel a ve své době nejvýznamnější občan Štětovic. Bydlel pod uličkou, č. p. 20 a jeho pozemky sahaly až k silnici směrem k autodopravě p. Konečného. Všechny domy v uličce byly jeho sousedy. Vlastnil i pozemek dnešní hájenky, ten sahal až k současnému prvnímu sousednímu domu. Tam měl zahradu s vybetonovanou nádrží na vodu, říkalo se tomu bazén. Ve velmi krátké době z malého, po otci převzatého deseti hektarového hospodářství, vytvořil a zvelebil 25 hektarový vzorový statek s polní mechanizací, strojním dojením a automatickými napáječkami, což bylo v dané době nevídané. Jako první v této oblasti vlastnil traktor. Techniku miloval celý život – vlastnil 13 motocyklů, několik

aut a se svými třemi fotoaparáty nadšeně fotografoval. Založil rašeliniště, z kterého těžil a prodával rašelinu a vybudoval chovný rybník Rašku s přilehlým topolovým lesíkem. Místní měli výborné koupání, voda byla čistá a dokonce v některých místech vyvěraly prameny teplé vody. Když si člověk našel takové místo, mohl se nechat teplým proudem masírovat jako v lázních.

Byl to společenský člověk, za války se u nich na sýpku chodilo tancovat, protože oficiální zábavy byly zakázány. Pan Hrbáček se věnoval také aktivní politické činnosti v Lidové straně. V době založení družstva byl jedním ze dvou, kdo nesouhlasil s jeho založením. To vše nemohli strávit komunisté, kteří jej bez soudního řízení poslali na dva a půl měsíce na nucené práce, které mu byly o další tři měsíce prodlouženy s dovětkem, že jeho návrat do obce je nežádoucí. Během trestu zůstala na hospodářství jen manželka se třemi malými dětmi (Marcela, Marta a Laďa).

V důsledku nesplnění nereálně vysokých dodávek, které byly na sedláky komunisty uvaleny, byli manželé Hrbáčkoví postaveni před lidový soud, kde bylo již předem rozhodnuto o výši trestu. Pro manžela dva a půl roku vězení a pro manželku podmíněný trest odnětí svobody a zakrátko zabavení majetku a brutální vystěhování celé rodiny do severočeské vesničky Mařeničky do zchátralé chaloupky s děravou střechou, bez elektřiny a záchodem nad hnojištěm. To byl krutý přechod z plně vybaveného domu s teplou vodou a bidetem. Paní Hrbáčková musela denně pracovat na Státním statku za minimální odměnu bez přídatku na děti, které nesměly ani studovat. Rodina a přátelé mamince do Mařeniček posílali alespoň mouku a cukr, aby vyžili. Otec pro propuštění z vězení musel pracovat jako traktorista a týdně se musel hlásit na SNB. Tam mu byla také nabídnuta spolupráce s StB, kterou okamžitě odmítl. Za to byl znovu postaven před soud a byl ve vykonstruovaném procesu odsouzen na další 4 roky vězení.

Pan Hrbáček ani jeho manželka se již nevrátili a zemřeli v Žerotíně, kam se, po sedmi letech v Mařeničkách,

přestěhovali k rodině. Zpátky do Štětovic nesměli. Syn Laďa jezdil do Vrbátek na prázdniny ještě několik let k tetě Petrové, ale i on přestal jezdit, protože se nemohl dívat na pustošení jejich hospodářství a rodinného domu. V nejmladším synovi láska k zemědělství zůstala, po mnoha obtížích nakonec vystudoval vysokou zemědělskou školu a stal se úspěšným podnikatelem v zemědělské technice. Rodinný dům, kde díky skvělému vybavení sídlila několik let i mateřská školka, je nyní posledním nájemníkem zcela vybydlen. Po pádu komunistů byl rodině Hrbáčkových zničený dům vrácen a za nájemné za celé ty roky dostali pouze 1600 Kč. Když pan Laďa Hrbáček nyní 77letý vzpomíná, má v očích slzy.

Z vyprávění pana Ladislava Hrbáčka a doplněno z materiálu Konec selského stavu na Olomoucku.

- redakce -

Obytná část hospodářství Hynka Hrbáčka, Štětovice

Válečný hrdina v Dubanech

Už v minulých číslech Trianglu jsme představovali různé významné osobnosti, které žily v našich obcích. Nyní Vám chceme představit běh života muže, který sice nebyl zdejším rodákem, ale jeho historie je tak zajímavá, že by tu neměla chybět.

V historii snad není horší období než 2. světová válka. Osudy českých vojáků byly rozestýhány po celém světě. Největší stopu však zanechali v Anglii naši letci, kteří působili u královského letectva Royal Air Force, (RAF). Všichni tito vojáci byli po válce různě pronásledováni komunistickým režimem. A právě tyto perzekuce přivedly do Duban jednoho z nich. Představujeme Vám pana štábního kapitána Josefa Sádla, vrchního mechanika válečných letadel Velké Británie.

Narodil se 18. července. 1903 ve Starém Podlesí v okrese Příbram. Zde vychodil 5 tříd obecné školy a 4 ročníky měšťanské školy. Zlomovým okamžikem v jeho životě byl nástup na základní vojenskou službu v roce 1923, kde prodělal základní výcvik a mechanický kurz. V roce 1926 podepsal vojenskou přípravnou službu na rotmistra. Rotmistrovskou školu absolvoval v Košicích a v roce 1927 ji úspěšně dokončil. Zároveň byl jmenován mechanikem, později i vrchním mechanikem a tuto funkci vykonával až do příchodu okupantů. Jako vrchní mechanik se zúčastnil zahraničních letů, a to v roce 1935 do Jugoslávie a Rumunska a v roce 1936 do Berlína na olympijské hry. Později navštívil města Oděsa, Kirovo, Kyjev, Konotopy a Moskvu. V roce 1937 byl poslán na stáž do leteckých závodů v Curychu.

Za svoji propagaci našeho letectva obdržel mnoho pochval od nadřízených a dvakrát byl pozván na pražský hrad, kde obdržel pochvalu přímo od prezidenta republiky Edwarda Beneše.

Po okupaci Československa se ihned zapojil do domácího odboje. Dne 26. března 1940 v 6.30 si pro něho přišla

německá policie Gestapo v úmyslu ho zatknout. Protože však byl varován kolegy z armády, opustil včas republiku. Vydal se přes Slovensko, Maďarsko, Jugoslávii, Řecko, Turecko a dále přes Sýrii, Francii a 7. července 1940 přistál lodí v Anglii. Zde byl ihned zařazen do 311. perutě s určením jako velitel leteckých dílen. Tuto funkci zastával až do návratu zpět do vlasti (28. 10. 1945). Za svoji činnost v zahraniční armádě a po vykonané zkoušce na důstojníka byl jmenován nejdříve poručíkem, nadporučíkem, kapitánem a po válce štábním kapitánem. Obdržel tato vyznamenání: Medaili za chrabrost, Medaili za zásluhy 1. třídy, Pamětní medaili Defence of Britain, Medaili War Medal, Vyznamenání M.B.E British Empire Medal, Pochvalné uznání krále 1. st. Good Conduct Badge.

Po válce se oženil a vzal si za manželku Květoslavu Mádrovou, která pocházela z Duban. Bydleli spolu v Havlíčkově Brodě. V roce 1947 se jim narodil syn Jaroslav a v roce 1948 dcera Dagmar. V září 1945 vstoupil do KSČ a pracoval jako úředník na Okresním úřadě v odboru ochrany práce v Havlíčkově Brodě. Při jedné schůzi byl zvolen předsedou závodní organizace a poté kádrovým důvěrníkem komunistické strany.

Přes veškerou snahu a pečlivost v zaměstnání dopadly perzekuce komunistického režimu na všechny vojáky, kteří působili v Anglii. Nejdříve pana Sádla obvinili ze zpronevěry finanční částky a odseděl si trest tři roky v Jihlavě. Během jeho věznění se jeho manželka ocitla bez prostředků a tak se vrátila domů do rodných Duban. Po propuštění mu znovu hrozil trest až na devět let. Aby se vyhnul vězení, odstěhoval se za manželkou do Duban. Avšak trestu se nevyhnul. Ještě tři roky si odseděl ve vězení na moravském Mírově. Pak už žil v Dubanech až do konce svého života. Zemřel 14. 11. 1965.

- redakce -

Milovníci veteránů

Součástí letošní akce Rozloučení s prázdninami byl i sraz historických vozidel. Veterány ze svých sbírek přivezli ukázat mimo jiné Miroslav Stolička, Michal Hrbata, Zdeněk Čechák, Radek Kulhaj a Miroslav Zapletal. Tímto bychom jim rádi poděkovali a těšíme se na setkání.

Pana Miroslava Stoličku jsme při té příležitosti vyzpovídali, jak se zrodila jeho vášeň sbírat staré automobily.

Dá se vůbec říct, proč jste začal sbírat veterány?

Určitě z nostalgie, touhy zachovat vzpomínky na staré časy a na auta našeho dětství. My chlapi jsme celý život jako malí kluci, kteří si chtějí hrát s autíčky.

Které z aut bylo ve sbírce jako první?

Víte, že už si ani nevzpomínám... Motorku jsem měl první JAWU 555 po tatínkovi, ale auto... asi Škodu 100.

Kolik aut a motorek najdeme ve Vaší sbírce? Které je nejstarší?

Momentálně mám 25 aut a 16 motorek, ale mám záhlusk na další kousek – Tatra 613. Všechny jsou vyrobeny

v socialistických státech, jiné nesbírám. Nejstarší motorka je ruský IŽ 350 z roku 1955, nejstarší automobil byl vyroben v roce 1963. Fotografie a informace o celé sbírce najdete na webových stránkách www.autasocialismu.cz.

Nabízí se otázka, zda neplánujete svou vlastní výstavu?

To je plán do budoucna. Nyní ukazujeme sbírku známým, známým známých, do budoucna určitě plánujeme otevření menšího muzea pro veřejnost.

Děkujeme za rozhovor a přejeme spoustu krásných sběratelských kousků.
- redakce -

Podzimní sázení ovocných stromů ve Štětovicích

V sobotu 9. 11. 2019 jsme vysázeli čtyřicet ovocných stromků ve Štětovicích podél polní cesty směrem ke štětovickému rybníku. Ačkoli nám počasí moc nepřálo a chvílemi jsme museli zahánět mrholení a přeháňky, dobré dílo se podařilo. Výsadbu zajistil a organizoval spolek Sážíme stromy, jejichž partnerem je společnost ČSOB, která výsadbu financovala. Do organizace a výsadby se zapojila nejen komise životního prostředí, ale i občané našich vesnic a štětovičtí hasiči, kteří stromky rovnou i zalévali. Vážíme si každého stromu, který je možné na naší placaté Hané zasadit, a děkujeme za pomoc všem, kteří k tomuto dílu přispěli. Budeme se snažit, aby podobných akcí u nás bylo co nejvíce.

Vedení obce

Předzahrádky v našich obcích

Soutěž „O nejlepší předzahrádku“ si získala v našich obcích stálé místo. Jsme velmi rádi, že přibývají upravené okenní truhlíky, kvetoucí předzahrádky, některé dokonce tematicky zaměřené – Velikonoce, léto, podzim i zima.

Domešovi – Štětovice

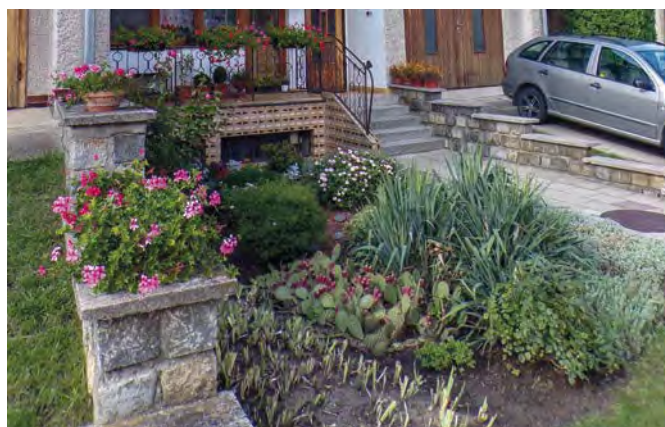
Fedorovi – Vrbátky

Má to ovšem jednu nevýhodu. Z kapacitních důvodů nemůžeme všechny vybrané fotografie zveřejnit v našem časopisu, proto vybíráme jen ty nejkrásnější nebo nejoriginálnější. Další pěkné snímky budete nacházet pravidelně na webových stránkách obce Vrbátek <https://www.vrbatky.cz/fotogalerie/predzahradky>. Některé fotografie uvidíte v budoucnu dokonce v kalendáři naší obce.

Může se ale stát, že promeškáme dobu, kdy je vaše předzahrádka nejkrásněji upravená. Prosíme tedy všechny, foťte nám během roku vaše krásné aranžmá či kvetoucí záhony a posílejte nám je na podatelna@vrbatky.cz. Uveřejníme tak na webových stránkách vždy za daný rok vaše výtvořky zachycené v tom nejkrásnějším okamžiku. Děkujeme.

Ještě jednou děkujeme všem, kdo pění o své okolí působí radost nejen sobě, ale i nám ostatním.

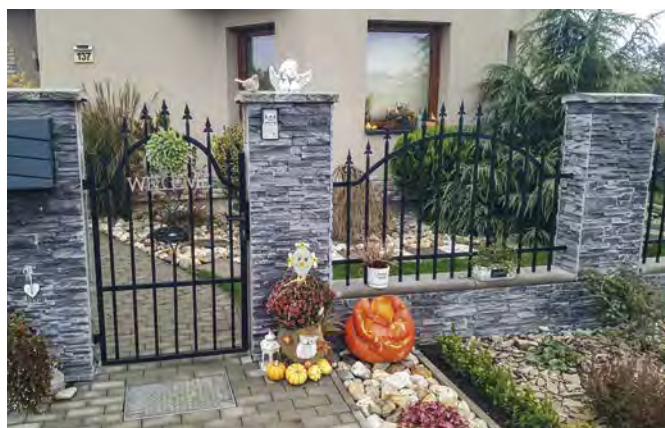
Za komisi životního prostředí
Šárka Zachrdlová

Pospíšilovi – Vrbátky

Kovářovi – Vrbátky

Škodovi – Štětovice

Klub seniorů

Dovolte mi, abych Vás seznámila s činností Klubu seniorů. S koncem roku jsme se rozloučili na večírku, kde nám zahrálo Duo Pištěk. Dobře jsme se bavili, a do nového roku jsme vykročili s přáním hlavně pevného zdraví, které každý z nás tolik potřebuje.

V březnu pořádala Kulturní komise v sokolovně večírek k MDŽ. Je opravdu velká škoda, že se mezi nás přišlo pobavit tak málo lidí. Tradičně se naši členové zúčastňují akce „Uklidme Česko i svou vesnici“, za to jim patří velký dík.

Stejně jako vloni i letos jsme podnikli několik výletů. V květnu jsme byli v Pasece v arboretu, v Úsově v muzeu věžeňství a v Rudě jsme si prohlédli Křížovou cestu. Obecní úřad uspořádal výlet do Vídně, tam se nám velmi líbilo. Vyskytly se sice drobné nedostatky, ale to tak někdy bývá, že není všechno na sto procent.

V červnu jsme byli ve skanzenu v Rožnově pod Radhoštěm a v gobelínce ve Valašském Meziříčí. Viděli jsme, jak je náročná obnova starých tapisérií. V září jsme navštívili královské město Znojmo s prohlídkou sklípku v Novém Šaldorfu, kde jsme si zazpívali a zatančili při harmonikách. V říjnu pak byl výlet do Valtic, Břeclavi a Lanžhotu

k Osičkům do sklípku s cimbálovou muzikou. Vyhovují nám jednodenní výlety, kdy se zase na noc každý vrátí domů.

Scházíme se pravidelně každý poslední čtvrtek v měsíci, i v období prázdnin. Při našich setkáních popřejeme těm, co mají narozeniny, každá žena dostane malou kytičku. Oslavenci připraví malé občerstvení. Je nás 50 členů, takže o oslavě není nouze.

Děkujeme kulturní komisi, že nám uvolnila část peněz ze svých prostředků, abychom mohli naše zájezdy pořádat. Naši členové na oplátku pomáhají při obecních akcích, jako je třeba obecní zabíjačka.

Přeji Vám všem v novém roce hlavně zdraví, lásku, osobní spokojenost a radost z dětí a vnoučat.

Za Klub seniorů Marie Rohovská

Kočí – Dubany

Smékal – Dubany

Zbořilová – Dubany

Hálovi – Vrbátky

Prázdniny v Centru volného času Vrbátky – ve Volňásku

Zdravíme všechny z Volňásku. Tentokrát speciálně, táborově. V letošním Prázdninovém Volňásku 2019 bylo pro děti připraveno šest akcí. A protože jsme si všechny užili, chtěli bychom se za nimi ohlédnout. Jako malé překvapení jsme si pro vás na závěr připravili představení Prázdninového Volňásku 2020. Tak jdeme na to, pojďte se s námi vrátit zpátky v čase do slunných dnů plných her a zábavy.

Jednodenní akce

Novinkou letošního léta byly jednodenní akce – Action Day a Beauty and Style. První byla dobrodružnějšího rázu, užili jsme si akční hry a hlavně laser game v Olomouci. Naopak druhá jednodenní akce byla určená spíše pro holky. Tancovali jsme, vyráběli a taky udělali módní přehlídku.

Příměstské tábory

Děti si mohly vybrat ze dvou příměstských táborů, a to Záhady přírody a Cestování časem. Záhady přírody byly svým programem zaměřené na přírodu a okolní svět kolem nás. Cestování časem nás naopak zavedlo do minulosti, a tak jsme se setkali třeba s indiány, králi, pravěkými lidmi nebo řeckými bohy. Trávili jsme čas venku, hráli hry, objevovali okolní svět, dělali táborák, jeli do lesa na Sv. Kopečku a dokonce jsme i jednu noc přespávali na CVČ! To bylo teda pořádné dobrodružství.

Pobytové tábory

Letos měl pobytový tábor ve Velkých Losínách pauzu, místo toho jsme vyrazili nově na Žitkovou. Tábor Osadníci z Katanu byl skvělý a moc jsme si ho užili. Celý týden provázela celotáborová hra „osidlování ostrova“. Vyšlo nám úžasné počasí a krásná příroda děti velmi okouzila.

Zajímalo by vás, jak jsme si týden užili? Krátký videosestřih naleznete na našem webu.

Prázdninové soustředění

Poslední týden v srpnu patřil již tradičně volejbalovému soustředění pod vedením Jitky Kawijové.

PRÁZDNINOVÝ VOLŇÁSEK 2020

V rekordním čase máme již vše naplánováno a připraveno. Proto vám můžeme již nyní představit, co všechno děti s námi mohou v létě zažít.

Letopisy Narnie (30. 6.–10. 7.)

Pobytový tábor ve Velkých Losínách s Peťou Stůžkovou. 11 dní plných her, výletů a zábavy s příběhem oblíbené filmové předlohy Letopisy Narnie.

Action Day (9. 7.)

Jednodenní akce plná akčních her a laser game.

Expedice 2020 (11. 7.–19. 7.)

Pobytový tábor na Žitkově s Mirkou Gabrielovou. Naši výpravu čeká napínavé dobrodružství a plno nových zážitků. To vše uprostřed nádherné přírody Bílých Karpat v areálu Penzionu Žitková.

Za vílami a skřítky (22. 7.–24. 7.)

Mini příměstský tábor pro nejmenší od 3 do 5 let. Společně nahlédneme do světa víl a skřítků.

Harry Potter (27. 7.–31. 7.)

Klasický týdenní příměstský tábor pro děti od 5 let. Přeneseme se do světa čar a kouzel v Bradavicích. Naučíme

se kouzla, lektvary a také zažijeme pořádné dobrodružství při boji s temnou silou.

Letní soustředění (24. 8.–28. 8.)

Tradiční volejbalové sportovní soustředění pro děti 2. stupně ZŠ. Opět v VK Raškovice u Beskyd.

Zaujal vás některý z táborů? Tak pospěšte s přihláškou, dokud ještě máme místa. Všechny další informace naleznete na našem webu www.cvc-volnasek.webnode.cz v sekci Prázdninový Volňásek. Tak my už se moc těšíme. Ahoj v létě.

Mirka Gabrielová,
vedoucí Centra volného času Vrbátky (Volňásek)

Sportovní hala

V letošním roce byla dokončena výstavba sportovní haly ve Vrbátkách, která svojí velikostí hrací plochy 36x18 m může sloužit pro sporty jako je volejbal, florbal, basketbal, tenis či sálová kopaná. V nástavbě druhého patra jsou dále umístěny tři sály pro menší skupinky cvičenců o 5–8 lidech. Dva z těchto sálů budou v průběhu roku 2020 vybaveny jako posilovna. V zázemí sportovní haly mají sportovci k dispozici tři šatny se sociálním zařízením.

Stavba sportovní haly byla zahájena v červnu 2017 na základě smlouvy o dílo s firmou, která ve výběrovém řízení nabídla nejnižší cenu, tj. 34,5 milionu korun (včetně DPH). Vzhledem k tomu, že projektová cena byla v roce 2014 stanovena na 34,7 milionu a v průběhu dvou let ceny stavebních prací neustále narůstaly o 10–20 % za rok, považujeme smluvní cenu vysoutěženou v roce 2017 za velice příznivou.

Několik měsíců po zahájení stavebních prací tehdejší zastupitelstvo rozhodlo o změně projektu a rozšíření sportovní haly o nástavbu druhého patra nad šatnami

a technickým zázemím. Původní odhad nákladů na tuto nástavbu bylo 5 mil Kč. Po dopracování projektové dokumentace byly náklady navýšeny a celkové náklady na stavbu sportovní haly tak vyšplhaly na 41,7 mil Kč (včetně DPH). Ve srovnání se stavbou rodinného domu se může zdát tato investice poněkud dražší. Je však třeba si uvědomit, že na stavbu rodinného domku nepotřebujete mít ve stropě 200 tun železobetonu, neřešíte nákladné samočinné odvětrávací zařízení (samootevírací světlíky a únikové dveře), rozsáhlou lokální detekci požáru ani výkonné zařízení pro výměnu vzduchu ve sportovních sálech. Proto jakékoli srovnání stavby sportovní haly s výstavbou rodinného domku nebude nikdy zcela objektivní.

Sportovní hala nebyla levnou záležitostí, ale zcela jistě není předraženou stavbou. V průběhu roku 2019 se nám podařilo navíc na stavbu získat dotaci od Olomouckého kraje z programu „Program na podporu výstavby a rekonstrukcí sportovních zařízení v obcích Olomouckého kraje 2019“ ve výši 6 mil Kč. I díky této dotaci se podařilo stavbu profinancovat z běžného rozpočtu obce bez zapojení finančního přebytku z let minulých.

Starosta obce

Ohlédnutí za letošním rokem

Náš rok 2019 začal tradičně každoročním plesem, letos ve stylu rockovém. První víkend v červnu následovala již další neodmyslitelná akce hasičů - kácení máje. Pomáhali jsme s radostí se zdobením i kácením májky. Hasiči se jako vždy ujali na této akci i občerstvení. Letošní kácení se od předchozích lišilo večerním programem. Vystupovala v něm vrbatecká kapela Froples a její vystoupení bylo výborné.

Letní měsíce se točily kolem tréninků a závodů v požárním sportu. Od června do září jsme trénovali minimálně jednou týdně. Naše úsilí se vyplatilo. V červnu se Pavel Elner umístil na okrskových závodech na

krásném třetím místě v závodě jednotlivců. Další úspěch jsme zažili na pohárovce v Žešově, kde jsme ukázali, že máme krásný náběh vody a vybojovali jsme třetí místo v tzv. „naběračce“. Závodění jsme ukončili v září na závodech v Klopotovicích, odkud jsme si odvezli druhé místo v požárním útoku.

Aktivně jsme se také účastnili akce Uklidme Česko, lampionového průvodu a obecní zabijačky. Začátkem roku jsme dostali krásnou novou střechu a naši mladí hasiči se pustili do stavby přístřešku vedle hasičské klubovny.

Přejeme vám všem hezký a klidný rok 2020.

SDH Vrbátky

Jak to vypadá s naším rybníkem

O rybníku jsme v Trianglu psali mockrát, kdy bude, jak bude vypadat... Bohužel komunikace s původní projekční kanceláří, která na projektu pracovala od roku 2014 a vyřizovala i všechna vyjádření a povolení k výstavbě díla, zamrzla. Během první poloviny roku 2019 probíhala jednání o ukončení spolupráce s touto firmou a výběrové řízení na projektanta nového. Byla podepsána smlouva s firmou Regioprojekt Brno, s. r. o., která začíná s přípravnými pracemi. Celý projekt „Biocentra Na Dvorských“ bude zpracován v průběhu roku 2020 a poté budeme hledat vhodný dotační titul, ze kterého by byla stavba spolufinancována.

Držme rybníku pěsti!

- redakce -

Naladíme se na vánoční atmosféru

V předvánočním shonu je velmi pěkné aspoň na chvíli zpomalit a připomenout si, že Vánoce slavíme nikoliv kvůli dárkům, ale kvůli narození Ježíška. Je to náš nejkrásnější křesťanský svátek a je moc příjemné jej moci alespoň částečně prožívat při živém Betlému u nás na Zlaté farmě.

V prostředí, které je pro tuto událost příznačné, vždyť Ježíšek se narodil ve chlévě, si při zpěvu vánočních koled připomínáme tuto krásnou událost a těšíme se, že v nás snad i kousek této předvánoční atmosféry zůstane.

- redakce -

Člověk byl stvořen jako bytost svobodná

Začátek Bible, když hovoří o stvoření prvních lidí, poukazuje na jednu důležitou skutečnost: člověk byl stvořen jako bytost svobodná. Co to pro nás znamená? Ne pouze možnost volby, ale také nutnost zodpovědnosti. Vždyť ono „dělat si co chci“ vede k bezbřehosti, která dokáže zničit i to nejkrásnější a nejušlechtlejší, k čemu byl člověk stvořen a poslán do tohoto světa.

I Vánoce jsou okamžikem rozhodování o tom, jak je prožijeme. Mohou být pouhou špetkou sentimentu, okamžikem hojnosti a zapomenutím na všednost bytí. Ale také přijetím Ježíšova poznání, které směřuje lidský život ke skutečné radosti a pokoji srdce.

Přeji Vám a vyprošuji v modlitbě, abyste zakusili toto poselství svátků Ježíšova narození. A do Nového roku

především moudrost srdce, které si nejen klade otázky, ale také na ně hledá odpovědi. Jen tak člověk roste v poznání a lásce, jenž je víc ctností jak pomíjivým citem. Radost a pokoj pramenící z Ježíšova narození Vám i Vaším rodinám!

Jménem řím. kat. duchovní správy farnosti Dubany

Jiří Bernard Špaček

Sváteční bohoslužby

v kostele Narození Panny Marie v Dubanech:

■ Úterý 24. 12.

Štědrý večer - - - - - 21.00 hod.

■ Středa 25. 12.

slavnost Narození Páně - - - - - 8.30 hod.

■ Čtvrtek 26. 12.

2. svátek vánoční - - - - - 8.30 hod.

Narozené děti

2018 (IX–XII) – 2019 (I–VII)

Anežka Waszková
Vrbátky

Eliška Sekaninová
Vrbátky

Eva Hrachovinová
Dubany

Filip Zdráhal
Vrbátky

Jakub Matoušek
Štětovice

Kristián Kočí
Dubany

Kristýna Filipovičová
Dubany

Lenka Metelková
Vrbátky

Liliana Gonzalez
Dubany

Lukáš Novák
Vrbátky

Lukáš Stolarik
Vrbátky

Marek Novotný
Vrbátky

Martin Čecho
Vrbátky

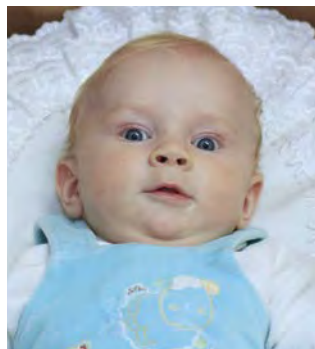
Nela Šňupárková
Štětovice

Ondřej Pilar
Vrbátky

Ondřej Skácel
Štětovice

Ondřej Spurný
Vrbátky

Sofie Polášková
Dubany

Šimon Doležal
Štětovice

Šimon Morávek
Vrbátky

Tomáš Svozil
Vrbátky

Zuzana Zavadilová
Dubany

Fotografie dětí se pořizují na vítání občánků. Pokud se vítání občánků nemůžete zúčastnit a rádi byste fotografii svého miminka měli v Trianglu zveřejněnou, pošlete ji prosím na adresu: podatelna@vrbatky.cz. **Děkujeme.**

V roce 2018 nás opustili...

Štětovice

Miloslav Korhoň, 87 r.

Marta Pytlíčková, 65 r.

V roce 2019 nás opustili...

Vrbátky

Drahlava Pečenková, 69 r.

Květoslava Ambrozková, 93 r.

Zdeňka Kolaříková, 69 r.

Jan Směšný, 75 r.

Blanka Hlávková, 43 r.

Václav Dostál, 81 r.

Eliška Hlačíková, 85 r.

Štětovice

Jitka Vantuchová, 65 r.

Jarmila Frajťová, 75 r.

Velká fotografická soutěž

Na obrázku vidíte autory oceněných fotografií loňského ročníku soutěže. Jejich vítězná díla byla otištěna v loňském Trianglu a od obce obdrželi pěkné ceny. Jsou to: vítěz Petr Souček, jehož fotka s názvem Pálení čarodějnic na Zlaté farmě byla titulní stránkou loňského časopisu, druhé místo získal Jiří Stolarík s fotkou Západ slunce u křížku a třetí byl Tomáš Zapletal s oceněnou fotografií Podzim v Dubanech.

Letošní ročník opět obeslala spousta amatérských fotografů, z čehož máme velkou radost. Bylo proto dost těžké vybrat ta nejlepší díla. Slíbili jsme také, že vítězná fotografie bude otištěna na titulní straně. Jak jste si ale všimli, letošní vítěz i další ocenění mají své fotky na závěrečné stránce. Důvodem je, že na titulní stranu můžeme umístit pouze fotografii na výšku (portrait), případně fotografii, ze které se dá udělat výřez, jenž nesníží příjemný dojem z obrázku. Na letošní titulní straně je proto fotografie od Štěpána Sittka, kterou nám poskytnul na vyžádání až po ukončení soutěže. Zvolili jsme právě tento námět, protože velké množství čápů na poli je letošní typický obrázek kolem našich vesnic. Děkujeme za pěkné snímky, které nám posíláte. Aby se s dalšími z nich mohli potěšit i ostatní, budou některé z fotografií zařazeny i v obecním kalendáři na rok 2021.

Letošní ročník soutěže jsme vyhodnotili takto:

Třetí místo: Ilona Fitzová a fotografie Duha. **Druhé místo:** Jana Zápecová se snímkem Raška. **Na prvním místě** je a vítězem se stává Veronika Vaňková s fotkou Zimní cesta. Všem soutěžícím moc děkujeme za účast a těm, kdo nevyhráli, přejeme hodně invence a trpělivosti do příštího ročníku. - redakce -

1. místo

Zimní cesta / Veronika Vaňková

2. místo

Raška / Jana Zápecová

3. místo

Duha / Ilona Fitzová